ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ
ΠΡΑΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ

βλογιασμένος στὸν Περαία σηκώθηκε μοναχός του, σὰν τὸν παραλυτικὸ τοῦ Βαγγέλιου, καὶ πῆγε στὴν Ἀστυνομία ζητώντας νὰν τὸν συνοδέψουνε στὸ νοσοκομεῖο τῶ Βλογιασμένωνε. Οἱ ἀστυνομικοὶ καθὼς τὸν ἀντίκρυσαν τρόμαξαν κι ὅπου φύγει φύγει. Ἔτσι ὁ βλογιασμένος ἀναγκάστηκε νὰ πάει μοναχός του στὸν Κάνθαρο καὶ νὰ ζητήσει ὄχι νὰ γιατρευτεῖ ἀλλὰ νὰ σώσει καὶ τοὺς ἄλλους ποὺ θὰν τοὺς φόρτωνε τὴν ἀρρώστεια του, ἀφοῦ ἡ Ἀστυνομία τὸν ἄφισε λεύτερο νὰ γυρίζει στοὺς δρόμους καὶ νὰ σκορπάει τριγύρω του τὴ Βλογιά.

Ἀπὸ τὸ μικρὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο καταλαβαίνετε ποιὰ σημασία ἔχουν ὅσα γράφουν κάθε μέρα οἱ φημερίδες μας γιὰ τὰ «δρακόντεια μέτρα τὰ ὁποῖα λαμβάνει ἡ Κυβέρνησις πρὸς περιστολὴν τῆς ἐπαράτου νόσου». Τὰ μέτρ' αὐτὰ τὰ καμαρώνουμε κάθε μέρα, ἀφοῦ οἱ ἴδιες οἱ φημερίδες μᾶς πληροφοροῦνε πὼς οὔτε τὸ μπόλι εἶναι καθαρό, οὔτε τὸ μπόλιασμα γίνεται κανονικά, οὔτε πήραν ἀκόμα στὰ σοβαρὰ τὸ πρᾶμα οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι ποὺ ἔχουν καθῆκο καὶ ποὺ πλερώνουνται γιὰ νὰ φροντίζουν γι' αὐτὴ τὴ δουλιά.

Τὰ μέτρα λοιπὸν ποὺ «λαμβάνει» ἡ Κυβέρνηση εἶναι μέτρα Πλατωνικά, ποὺ λέτε, καὶ ξαπλώνουν τὸ κακὸ ἀντὶ νὰν τὸ λιγοστέψουν καὶ νὰν τὸν πνίξουν. Γι' αὐτὸ δὲν ξέρουμε ἂ δὲν εἴτανε σωστὸ νὰ περνᾶμε στὸ βδομαδιάτικο φονοπάζαρό μας ὅσους πεθαίνουν κι ὅσους λαβώνουνται ἀπὸ τὴ Βλογιά, ἀφοῦ τοὺς τέτιους σκοτωμοὺς καὶ λαβωμοὺς τοὺς κάνει ἡ περίφημη Πολιτεία μὲ τὰ περιφημότατα ὄργανά της.

Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

καὶ φίλος μας κ. Τηλέμαχος Μιταυτσῆς μᾶς φόρτωσε ἀπὸ τὴν περασμένη Τρίτη στὴ ράχη μας, σὰ νὰ μὴ μᾶς ἔρτανε ἡ Βλογιά, ἡ Βουλὴ καὶ τὰ τόσ' ἄλλα μας κακά, κ' ἕναν καινούριο φιλόσοφο ποὺ ἀνακάλυψε — λέει ὁ κ. Μιταυτσῆς — τὸ «μυστικὸ τῆς Ζωῆς», ἀφοῦ εἶχε ἀνακαλύψει πρῶτα πρῶτα τὸ μυστικὸ νὰ παίρνει κάθε χρόνο τὶς χίλιες τοῦ μακαρίτη Λασσάνη καὶ νὰ γιομίζει τὶς φημερίδες μὲ τὶς μυθιστορηματικὲς ἀναγοῦλες του.

Ὁ κ. Μιταυτσῆς, εἴπαμε, εἶναι νευρολόγος, ἀνακατώνεται λοιπὸν καὶ μὲ τοὺς τρελλούς. Τὸ ξέχασε ὅμως ὁλωσδιόλου — καὶ τὸ γράφουμε μὲ λύπη μας μεγάλη—τὸ σοβαρὸ ἐπάγγελμά του ὅταν καταπιάστηκε νὰ ρεκλαμάρει, σὰν εἶδος χάπια Πίγκ, στὴν «Ἑστία», σὲ σειρὰ ἄρθρα, τὰ φιλοσοφικὰ κακαρίσματα τοῦ κ. Κουρούπη καὶ νἀναγκάσει τὸν ἄθρωπο νὰ σκορπίσει δεξὰ ζερβὰ ἰντερβιοῦ γιὰ τὸ «σύστημα» του—καὶ κατὰ τὸ σύστημά του.

Δυὸ τρεῖς ἀράδες ἀπὸ ἕνα τέτιο ἰντερβιοῦ σᾶς δίνουνε νὰ καταλάβετε γιὰ πόσο σοβαρὰ πράματα πρόκειται. Νά τες·

— Εἶνε ἐντελῶς νέον, ἀνατρεπτικὸν παντὸς προηγηθέντος ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου μέχρι τοῦ νεωτάτου. Τὸ τελευταῖον ψυχοφυσιολογικὸν σύστημα, μηδεμίαν ὅμως λύσιν ὁριστικὴν περιέχον, εἶνε τὸ τοῦ ἀποθανόντος ἐσχάτως Ἄγγλου Μάγιερς, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μου, ὡς τοὐλάχιστον ἀπεφάνθη ὁ διαπρεπὴς δόκτωρ τῶν Βρυξελλῶν ὁ κ. Δελλάπε εἰς, τὸ Πτὶ Μπλὲ εἶνε τὸ τελειότερον παντὸς, ὑπερέχον (la théorie la plus surelevée) διὰ τὴν ἁπλότητα ἰδίως τῆς βάσεώς του.

— Καὶ ποία εἶνε ἡ βάσις τοῦ συστήματός σας;

— Ἔχων ὑπ' ὄψει μου ὅτι πανταχοῦ ἐν τῇ φύσει ἐπιπολάζει τὸ ἠλεκτρικὸν ρευστὸν ἐθεώρησα τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ὡς εἶδος τι ἠλεκτρικῆς στήλης, λειτουργοῦν καθ' ὅλους τοὺς νόμους τῶν ἠλεκτρομαγνητικῶν ρευστῶν, ἤτοι μὲ δύο πόλους ἑτερωνύμους, θετικὸν καὶ ἀρνητικόν, καὶ ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης ἐπροχώρησα εἰς τὰς ἐρεύνας μου (!!!!!).

— Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ πόλοι;

— Ποῦ εὑρίσκονται; Δὲν εἶνε δύσκολον ν' ἀνευρεθοῦν, ὅπου ὑπάρχει μεγάλη σύγκλισις νεύρων· εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ εἰς τὸ ἡλιακὸν πλέγμα κάτωθεν τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ παρὰ τὸν στόμαχον τοῦ ὁποίου κορυφὴ εἶνε ὁ ὀμφαλός.

Φτάνουν αὐτά. Ἂν ἔρθει ἕνας καὶ σοῦ πεῖ «ὁ ὀμφαλὸς εἶναι ἡ κορυφὴ τοῦ στομάχου», ἂν εἶσαι πρωτοετὴς φοιτητὴς τῆς Γιατρικῆς τὸν ἀρχινᾶς στὶς κατραπακιὲς καὶ τοῦ λύνεις τὸν «ὀμφαλὸ» στὸ ξύλο· ἂν εἶσαι νευρολόγος, σὰν τὸν κ. Μιταυτσῆ, τοῦ φορᾶς δίχως χασαμέρι τὸ ζουρλομαντύα καὶ τονὲ στέλνεις νὰ κάνει δέκα ντούζ χτυπητὰ τὴ μέρα, μὲ παγωμένο νερό, στὴ ραχοκοκκαλιά του.

ΑΝ

πιστέψουμε τὸ «Ἄστυ» τῆς περασμένης Τετράδης, τὸ δικαστικὸ σκάνταλο ποὺ τόσες μέρες τώρα μᾶς κοπανᾶνε οἱ φημερίδες δὲν εἶναι σκάνταλο μὰ δημοσιογραφικὸ τερτίπι ποὺ τὸ ξερούρνισε μιὰ καινούρια δικηγορικὴ φημερίδα γιὰ νὰ γίνῃ κουβέντα κ' ἔτσι νὰ μὴν περάσει ἡ ἔκδοσή της ἀπαρατήρητη.

Τὸ «Ἄστυ» φέρνει δυνατὰ ἐπιχειρήματα γιὰ νἀποδείξει πὼς ὁ δικαστὴς κ. Γαρουφαλιᾶς ὄχι μόνο δὲν καταχράστηκε τὸ ἀξίωμά του, μὰ τό ἐναντίο εἶναι τόσο τίμιος ποὺ «αὐτὸς μοναχὰ τὸ ξέρει» (λέει τὸ «Ἄστυ») μὲ πόση δυσκολία τὰ βολέβει.

Εὐχόμαστε νἀποδειχτοῦνε ἀληθινὰ ὅσα γράφει τὸ «Ἄστυ» γιατ' εἶναι ἀπελπιστικὸ νὰ κυλιέται στὸ βοῦρκο καὶ τὸ μόνο ἀξίωμα, τὸ δικαστικό, ποὺ τὰ κατάφερε ὡς τώρα νὰ μένει λίγο ψηλὰ καὶ νὰ τιμᾶει ἀληθινὰ τὸν τόπο μας.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἡ «Ἑστία» (5 τοῦ Γεννάρη) ἔγραψε ἕνα ἀρκετὰ ὄμορφο παραγραφάκι γιὰ τὸ ποίημα τοῦ Παλαμᾶ ποὺ δημοσιέψαμε στὸ πρωτοχρονιάτικο φύλλο.

— Μαζὶ μὲ ἄλλα εἶπε κι αὐτὸ «... δυστυχῶς πολὺ ὀλίγοι μποροῦν καὶ πολὺ ὀλίγοι (αὐτὸ δὲν τὸ ξέρει, μὰ ἂς εἶναι) διαβάζουν τὸν «Νουμᾶν» ὥστε τὰ διαμάντια αὐτὰ νὰ πηγαίνουν χαμένα διὰ τὸν κόσμον ποὺ τόσην ἀνάγκην ἔχει νὰ δροσολουσθῇ εἰς τόσον ἁγνῆς καὶ Ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως ποιητικὰ ἀριστουργήματα».

— Καὶ ποιὸς τὴν ἐμποδίζει τὴν «Ἑστία» νὰν τὰ ξανατυπώνει τὰ διαμάντια αὐτὰ γιὰ νὰ δροσολούζεται ὁ κόσμος; Ὁ πολὺς κόσμος μπορεῖ κι ὁ πολὺς κόσμος διαβάζει τὸ «Ρωμιὸ» κι ὅμως ἡ «Ἑστία» κάθε Σάββατο δροσολούζεται μὲ τὰ διαμάντια του.

— Μαθαίνουμε πὼς ὁ κ. Κουρούπης τὸ «Μυστικὸ τῆς ζωῆς» θὰν τὸ κάνει δρᾶμα καὶ θὰν τὸ στείλει στὸν Παντελίδειο. Ποιὸ πετυχεμένο τίτλο δὲν μποροῦσε νὰ βρεῖ.

— Κάποιος ἔλεγε, διαβάζοντας τὰ ἰντερβιοῦ τοῦ κ. Κουρούπη στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὸ φιλοσοφικό του σύστημα· «Δὲ ντρέπεται, κοτζὰμ φιλόσοφος καὶ νὰ καταγίνεται μὲ πενταρολογικὰ ρομάντζα;»

— Ἴσαμε τώρα δυὸ «Μυστικὰ» ἀπόχτησε ἡ Φιλολογία μας· τὸ «Μυστικὸ τῆς Κοντέσσας Βαλέραινας» καὶ τὸ «Μυστικὸ τοῦ Κόντε-Κουρούπη».

— Καὶ δυὸ Βουλιαγμένα· τὴ «Βουλιαγμένη Καμπάνα» ποὺ παίζεται στὸ Βασιλικό, καὶ τὸ «Βουλιαγμένο Καμπάνη» ποὺ παίζεται στὰ «Παναθήναια».

Ο ΙΔΙΟΣ

ἡ ἀδερφή μου ἀπὸ τὸ σωρό. Μὰ γιὰ κακή σου μοίρα ὑπάρχει δῶ κ' ἕνας ἀδερφός, ἕνας φτωχὸς μὰ τίμιος ἐργάτης ποὺ ἱδρώνει νὰ βγάλει τὸ ψωμὶ τῆς φαμελιᾶς του· ὁ ἀδερφὸς αὐτὸς σοῦ ζητάει τὴν τιμή του σήμερα...Τί τὴν ἔκαμες τὴν τιμή μου; Σὲ ποιὸ νεροχύτη τοῦ σπιτιοῦ τὴν πέταξες;

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲ μιλάει ἄσκημα ὁ ἄθρωπος...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Καὶ δίχως λάθος· στρωτά· σὰ νὰν τὰ διαβάζει ὅσα λέει.

Η ΕΛΠΙΔΑ(*στὸ δάσκαλο*).Τὰ προκόψατε τώρα...

Ο ΚΩΣΤΗΣ (*ζυγώνοντας τὸ Γιάννη*). Θὰ μοῦ δώσεις λόγο...Τώρα δά!

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ (*ἥσυχα*). Κάτσε,Κωστῆ...Θὰ σοῦ δώσω... Σὲ ὅλους θὰ δώσω λόγο σήμερα, σὲ ὅλους. Καὶ πρῶτα στὸν ἑαυτό μου!.. (*Ἡσυχάζουν ὅλοι καὶ παίρνει ὁ καθένας τους ἀπὸ μιὰ θέση, ἄλλοι καθισμένοι κι ἄλλοι ὄρθιοι, ὅπως τύχει. Ὁ Γιάννης πάει καὶ κάθεται σιμὰ στὸν πατέρα του*). Πατέρα, κοντά σου...Νιώθω τώρα πὼς εἶμαι ἄξιος νὰ καθίσω πλάϊ σου, στὰ δεξά σου...Ἐδῶ, Ρήνα, ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ μεριὰ ἐσύ... Σιμὰ στὸν πατέρα.(*Ἡ Ρήνα κάνει ὅ,τι τῆς λέει*).

Ο ΔΑΣΚΑΟΣ (*δυνατά, τῆς Ἐλπίδας*). Τ' εἶναι τοῦτα;

Η ΕΛΠΙΔΑ.Κάτι θἄναι, δὲν μπορεῖ, κάτι θἄναι... μὰ δὲν ξέρω.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (*γελώντας δυνατά*). Συβολικά!.. Συβολικά!... Χά! χά! χά!

Η ΕΛΠΙΔΑ. Βιάζεσαι, κύριε Φωστήρα... Πολὺ βιάζεσαι!

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Τὸ πιστεύετε;

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ (*δείχνοντας πὼς δὲν προσέχει στὶς κουβέντες τους*). Πατέρα, φεύγω... Τὰ μεσάνυχτα φεύγω γιὰ τὴ Μακεδονία κ' ἦρθα νὰ μ' εὐκηθεῖς!

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ (*ξαφνιασμένα*). Τί λές, παιδί μου; (*Ὅλοι τὰ χάνουν· ὁ Ἀποστόλης κουνάει ἀπελπιστικὰ τὸ κεφάλι του*)

Ο ΚΩΣΤΗΣ (*πετιέται πάνου ἀγριεμένος*). Κουρουφέξαλα!... Ἄτιμες δουλιές!..

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ.Μὴν κάνετ' ἔτσι, μὴ ταράζεστε!.. Νὰ μοῦ δώσεις τὴν εὐκή σου, πατέρα, καὶ σύ, Ρήνα μου, νὰ δείξεις παληκαριὰ ἀρχαίας Σπαρτιάτισσας...

Η ΡΗΝΑ. Ἐγὼ ἡ ἔρμη τί μπορῶ νὰ πῶ;

Ο ΓΙΑΝΝΒΣ. Μοῦ εἶταν εὔκολο ὕστερ' ἀπὸ ζωὴ παραλυμένη κι ἄσωτη νἀρθῶ νὰ συχάσω δῶ, στὸ ἀπάνεμο αὐτὸ ἀραξοβόλι, σιμὰ σὲ πατέρα σεβαστό, σ' ἀδέρφια ἀγαπημένα, σιμὰ στὴ γυναικούλα μου τὴ γλυκιά. Εἶταν εὔκολο μὲ τὴ λέξη «μετάνιωσα»—μὲ μιὰ λέξη ποῦ τὴ λέει κανεὶς τόσο εὔκολα δίχως νὰ ζημιωθεῖ καθόλου—νὰ ξορλήσω ὅλα τὰ χρέγια μου καὶ νἀρχινήσω νὰ τρυγάω τἀγαθά... Εἶταν τόσο εὔκολο αὐτό, ποὺ θὰν τὄκανες καὶ λόγου σου,κὺρ δάσκαλε...

Ο ΔΑΣΚΑΟΣ. Εὐχαριστῶ, μὰ γιατὶ ἀνάμεσα σὲ τόσους μονάχα μένα ξεχωρίζεις;

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Γιατὶ λόγου σου, σὰ δάσκαλος, κηρύχνεις πὼς τὰ λόγια εἶναι ἀρκετὰ γιὰ τὸ μετανιωμό.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Καὶ ἡ ἀρεντιά σου βγάζεις λόγους! Ἔτσι δὲν εἶναι; Ἐξὸν πιὰ κι ἂν τοὺς λόγους ποὺ βγάζεις τόση ὥρα δῶ μᾶς τοὺς περνᾶς γιὰ ἔργα.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ (*τὸν κοιτάζει κάμποσο δίχως νὰν τἀπαντήσει*). Ὑπάρχει δῶ, πατέρα, ἕνα χέρι, τὸ χέρι αὐτὸ ποὺ σηκώθηκε μιὰ φορὰ νὰ σὲ χτυπήσει...

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Ἐγώ, παιδί μου, σὲ συχώρεσα...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Μὰ τὸ χέρι αὐτὸ δὲν τὸ συχώρεσα ἐγώ... καὶ πρέπει νὰν τὸ συχωρέσω. Πρέπει πρῶτα κι ἀρχῆς νὰν τὸ κρίνω ἐγὼ ὁ ἴδιος ἄξιο νὰ σφίξει τὸ χέρι τοῦ πατέρα μου, ν' ἀγκαλιάσει τίμια τὴ γυναίκα μου, νὰ βαστάζει μεθαύριο περήφανα τὸ παιδί μου... Πρέπει ὁ παλιὸς ὁ ἄθρωπος νὰ πε-